

De bedrieglijke rust van de Oranjegracht. De afgelopen maand werden hier vijf dode katten uit het water gehaald.

FOTO HIELCO KUIPERS

Dierenbeul actief, al vijf katten verdronken

De Oranjegracht is gevaarlijk voor een kat

DOOR HERMAN JOUSTRA

LEIDEN - Het mag dan voor een buitenstaander zo'n rustig buurtje lijken, de bewoners van de Oranjegracht is de schrik om het hart geslagen. Sinds begin augustus hebben zij al vijf dode katten uit het water gevist. Verdronken katten. Dat is geen toeval meer, er moet haast wel een dierenbeul actief zijn, denken zij.

Coby Homs weet zeker dat een kattenhater de buurt onveilig maakt. „Ik woon hier al tien jaar, maar ik heb dit nog nooit meegemaakt. Vijf dode katten! Wie weet of het er nog meer zijn. Het kan best dat er verderop nog meer verdronken katten zijn gevonden. Ik heb in elk ge-

val van mensen hier in de omgeving gehoord dat er nog meer beestjes worden vermist.”

Isabella Vogelenzang kan dat beamen. Zij zit in zak en as sinds haar kat Zwarte, van bijna acht jaar, een paar dagen geleden spoorloos verdween. „We wonen hier nu tweeënhalve jaar, maar het dier is in die tijd nog nooit verdwenen. Met al die rare verhalen die ik heb gehoord, ben ik bang dat er iets ergs is gebeurd. Ik kijk de hele tijd of ik hem misschien in het water zie drijven. En ik slaap beroerd.”

„Ik moet maar afwachten. Ik heb Amivedi ingeschakeld, ik heb de dierenambulance gebeld. En ik vertel iedereen hoe Zwarte er uitziet. Zwart met

een wit beffe. Mijn andere kat, Kleine, gaat voorlopig niet meer naar buiten.”

Dat lot is de kat Breezer van Ann Ameys ook beschoren. „Jazeker, die blijft binnen. Althans 's nachts, want ik heb de indruk dat het dan gebeurt. Overdag is hier veel sociale controle, dan zou het enorm opvallen. Zeker als een kat schreeuwt. En geloof me, dat zal hij echt doen als hij in het water valt. Maar ja, als het laat is en iedereen ligt te slapen, valt dat niet op.”

Haar kater Wietje ging ruim een maand geleden ook 's nachts de deur uit. Om niet meer levend terug te keren. „Langer dan tien minuten bleef hij nooit weg. Dus ik was al snel ongerust. Ik heb meteen posters

in de buurt opgehangen of iemand hem misschien had gezien. Na een week belde een vrouw op. Ze had een kat in het water zien liggen. Nou, dat bleek Wietje te zijn.”

Boze opzet, dat weet zij zeker. Een ongeluk acht zij uitgesloten. „Want ik woon al negen jaar aan het water en het beestje was er nog nooit ingevallen.”

Nee, ook Coby Homs houdt het er op, dat een kattenhater zijn lusten botviert op de beestjes van de Oranjegracht. Zij was tot nu toe als enige getuige van een gruwelijk voorval met een kat als slachtoffer. „Een jaar of twee geleden heb ik toevallig vanaf mijn balkonnetje gezien dat een jongen een kat het water inschopte. Die heb ik toen

de huid vol gescholden. Ik ben naar beneden gerend en heb het beestje uit het water gehaald. Maar aangifte heb ik niet gedaan. Wat kun je doen zonder een naam? De jongen die het deed kende ik niet, hem had ik nog nooit gezien.”

De kat van Coby Homs komt in elk geval niet meer buiten. „Dat kwam-ic al niet, maar nu al helemaal niet meer. Daar let ik echt goed op. Ik weet zeker dat alle andere bewoners met katten dat ook doen. Kijk maar eens naar het water. Eenmaal in de gracht begint een kat niet veel meer. De kade is daarvoor te hoog. Of er moet toevallig een trappetje in de buurt zijn. Of een bootje om op te klauteren.”